

BEX HOGAN

VIHAR, ÉS
FAJDALOM
SZIGETEI

MÉRREG

Dream
válogatás

VIHAR KÖZELEG.
ZABOLÁTLAN DÜH, AMI ELNYEL
SZÁRAZFÖLDET ÉS TENGERT.

Marianne elnyerte a Vipera címet, de a Keleti-szigetek békéjéhez fűzött reményei megghiúsulnak: a korrump király továbbra is a trónon ül, a banditákat szinte lehetetlen elkapni és megbüntetni, és Marianne azt sem tudja, hogy a legénysége közül kibeen bízhat igazán.

A szigetek virágzása érdekében helyre kell állítani azt a köteléket, amely egykor a szárazföldet és a tengert egyesítette. Ez csak úgy történhet meg, ha Marianne újraéleszti a mágiát. Vagyis félre kell tennie minden félelmét, és vissza kell térnie a gyökereihez, a Nyugati-szigetekhez, és segítségül kell hívnia a vérében rejlő erőt.

Mágussá kell válnia.

Csak így lesz képes irányítani a sereget, amellyel legyőzheti a királyt.

BEX HOGAN

gyerekkorában épp megfelelő arányban fogyasztott fantasyt és tündérmeséket, és élete nagy részét álmodozással töltötte. Eredetileg színésznőnek készült, de hamar rájött, hogy a szíve inkább a mesék elmondásához húzza, mintsem azok eljátszásához, és nem sokkal ezután elkezdte írni a saját történeteit. Noha a lelke mélyén még mindig cornwalli, ma Cambridgeshire-ben él a férjével, két gyönyörű kislányával és egy szeleburdi cocker spániellel.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.bexhogan.co.uk

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Őszintén szólva nem tudom, hogyan fogom kibírni a hátralévő időt az utolsó kötetéig. Imádom Bex Hogant, még azt is szeretem, hogy összetöri a szívemet.”

Goodreads

„A Viperához hasonlóan a Méreg is egy akciódús, nyaktörő sebességgel pergő kalandregény, amelyben az események a tengeren, illetve a Nyugati- és a Keleti-szigeteken zajlanak. A történet most is tele van veszélyekkel és egyre növekvő tétekekkel, és a végkifejlet felé közeledve különösen szörnyű dolgok történnek. Kényes gyomrúak, vigyázat! Nem hiszem, hogy valaha is olvastam volna olyan YA-fantasyt, amelynek a hősnője annyit szenved, mint Marianne. Azt hiszem, én a helyében az első kötet ötödik oldala után feladtam volna.”

Astolat Könyvek

„Azta! Ez a könyv összetört! Kinyírt! (Nem szó szerint, de majdnem.) Mindig is úgy tartottam, hogy egy folytatás vagy csalódást okoz, vagy nagyszerűvé emeli a sorozatot. A Méreg az utóbbi kategóriába tartozik. Messze a legjobb, amit eddig olvastam! Ezzel a könyvvel az ember együtt él!”

neverjudgeabookbyitscover

„Szívszorító, szeretni való és gyönyörű! Nagyon tetszett a sorozat első kötete, a Viperáé, de kicsit aggódtam, hogy milyen lesz a folytatás, mert annyi felkavaró dolog történik. Azonban olyan jól megírt és olyan gyönyörűen felépített az egész, hogy a végén minden értelmet nyer, akkor is, ha a szereplők sorsa nem csupa öröm és boldogság. Nagyon érdemes elolvasni, jobban megismerni a szereplőket, és most izgatottan, de egyben rettegve is várom, hogy mi lesz a harmadik kötetben.”

Amazon

Dream
válogatás

BEX HOGAN

VIHAR ÉS
FAJDALOM
SZIGETEI

MÉREG

— részlet —

Tökéletes, gyönyörű, esküvőhöz illő este van. A hold ragyog, fénye áldásként árad a leendő nászra, a csillagok ünnepi hangulatban szikráznak. A szelíd szellő törekeny, rózsaszín virágszirmokat lebbent le a fákról, mintha konfettivel hintené be a tájat.

Szobám a nyári palota kertjére néz, homlokom az ablak hűvös üvegéhez támasztom. Mindössze néhány pillanattal ezelőtt még egy egész csapat szolgáló vett körül, nagy hűhóval öltöztettek, ékítettek, kacagással, izgalommal töltötték meg az egész szobát. De most egyedül vagyok. Várok.

Éjfeketében vagyok. Az egyetlen szín rajtam a ruhade-rekamba fűzött skarlátvörös szalag. Ettől eltekintve tetőtől talpig feketebe öltöztem, ahogyan az a Viperához illik, de erre az egyetlen egy napra díszes, földig érő ruhát viselek, nem a harci öltözéket. A legénységemtől ajándékba kapott tört a csizmaszáramba csúsztatom, és máris jobban érzem magam. Igaz, hogy én vagyok a menyasszony, de attól még bőségesen vannak olyan ellenségeim, akik nagy örömmel fordítanak a saját javukra ezt a napot. Valaki halkán bekopogtat. Elérkezett az idő! Minden idegszálam megfeszül, és a szívem sebesen kalapálni kezd. Nagy levegőt veszek, felszegem az állam, és elszántan szembenézek a jövőmmel. Két komorna mosolyogva köszönt, majd súlyos bársonyköntöst terítenek a vállamra, és egy drágakővel kirakott brossal fogják össze a nyakamon. A csuklyát óvatosan a fejemre emelik, és kikísérnek az öltözőkamrából.

A szertartás a szabadban zajlik, az ezernyi gyertyával megvilágított udvaron, amelyet zsúfolásig megtöltenek a történelmi eseményt személyesen látni kívánó szigetlakók. Érkezésemkor a tömeg elnémul, mindenki felém fordul, és az emberek a tekintetükkel követnek, ahogy végigsétálok a hosszú ösvényen a papnő elé, hogy letegyük az esküt. A szívem sebesen ver – túlságosan is sebesen –, igaz, vigaszt találok abban, hogy két oldalt a legénységem több tagját is láthatom.

És aztán megpillantom! Tekintetem rátapad, mint az iránytű a helyes irányra. Bronn! Az én örök északom.

Arca ugyanolyan szenttelen, mint mindig – sokéves gyakorlata van érzelmei leplezésében –, és noha még most sem vagyok képes mindig eligazodni rajta, ma semmi kétségem afelől, hogy mi megy végbe benne. Nagy nehezen elfordítom a tekintetem, és arra a férfira nézek, aki mindössze néhány lépésnyire vár rám.

Torin! A lehető legfinomabb kelméből készült öltözék van rajta, bársonnyal szegett, és apró drágakövekkel ékesített. Sosem láttam még ilyen jóképűnek. Rám mosolyog – elbűvölő, őszinte mosollyal, hiszen Torin nem is lenne képes másképp –, de érzékelem a benne dúló vihart. Nem én vagyok az egyetlen, aki ma a kötelesség nevében elhagyja a szerelmét.

A következő pár lépéssel már mellé is érek, és igyekszem kizárni a világot, miközben a papnő szavaira figyelek, és megpróbálom a tőlem telhető legőszintebben letenni a fogadalmat. Ígérem, hogy Torint mindenkor tisztelni fogom, fogadom, hogy az életem árán is megvédem, és esküszöm, hogy mindig hű maradok hozzá, míg a halál el nem választ minket. Ez a legutolsó ígéret a legnehezebb, valahogy mégis kipróbálok magamból a szavakat. Vigasztal, hogy legalább mi ketten tudjuk az igazságot. És mivel semmilyen formában nem csapom be Torint, így bűntudatom sincs.

Torin mögött, épp elég közel ahhoz, hogy a szemem sarkából érzékeljem a jelenlétét, ott áll új testőre, Braydon. Még nem szoktam meg; ő pedig, úgy tűnik, éppoly kevéssé bízik bennem, mint eleinte Sharpe. De míg végül Sharpe bizalmát sikerült elnyernem, gyanítom, hogy Braydon ellenszenvét nehezebb lesz legyőzni. Még abban a pillanatban is érzem mogorvaságát, amikor a hercegnőjévé válok.

Tekintetemet a félrehúzódva álló Sharpe-ra villantom. Miután elvesztette a szeme világát más feladatot kellett keresni neki, és noha továbbra is Torin kíséretéhez tartozik, nyilvánvaló, hogy az elmúlt hónapokban rengeteget gyötrődött. Úgy néz ki, mintha nagyjából annyira lenne kedve itt lenni, mint Bronn-nak.

Az eskü elhangzása után felszólítanak minket, hogy illesszük egymás mellé a csuklónkat, úgy, mint oly rég, a kötelék szertartása során. De ezúttal nem vörösen izzó fémlánc, hanem puha selyemkendő tekeredik heges bőrünk köré, majd megfordulunk, és szembenézünk mindazokkal, akik összegyűltek, hogy szemtanúi legyenek a nagy pillanatnak.

A tömeg éljenez, a legénységem pedig tiszteleg, amikor Torin hozzám hajol, és gyengéd csókot lehel az ajkamra. Mindez hozzátartozik a színjátékhoz, mégis érzem, hogy arcomat elönti a pír. Torin bőre lágy, míg Bronné szélfúttá; érintése jeges, Bronné parázsló.

A férjem lett. A felesége vagyok.

Amikor újra végigmegyünk az ünneplő tömeg sora között, a kezünket még mindig tartja a selyemkötelék, és nekem sikerül valahogy megállnom, hogy ne nézzek Bronnra. Beletelik néhány pillanat, míg ráébredek, hogy visszatartottam a lélegzetemet, és nagyot sóhajtok. A nehezén végül is túl vagyunk. Kényszerítem magam, hogy valamivel oldottabb legyek, sőt elmenőben még mosolygva intek is az ujjongó embertömegnek.

Ekkor veszem észre a férfit. Az idegent. Nincs rajta semmi különös vagy rendkívüli, de pontosan ez teszi feltűnővé. Kicsit túl szokványosan öltözött. Kicsit túlságosan is beolvad a környezetébe. Pontosán úgy áll, mint az az ember, aki nem akarja, hogy észrevegyék.

Félrenézek, nehogy felkeltsem a gyanúját, de a szemem sarkából tovább figyelem – nem szeretnék szem elől téveszteni egy esetleges veszélyforrást. Torin biztosan érzi, hogy feszült vagyok, mert aggódva néz rám.

– Mi baj?

Ráragyogtatom a lehető legszebb mosolyomat, hogy a tömeg mindössze az újdonsült férjével csevegő boldog menyasszonyt lássa.

– Mögöttem, a fal felé. Fekete, hátrakötött haj. Magas. Látod?

Torin viszonozza hamis mosolyomat, közel hajol, mintha édes, üres bókokat suttogna a fülembe, de valójában elnéz a vállam fölött, hogy lássa, kire gondolok.

– Igen. Ki lehet?

– Reméltem, hogy te tudod.

– Akarod, hogy elvitessenem?

– Más se hiányzik, mint hogy feltűnést keltsünk – rázom meg a fejem. De magamban megjegyzem, az első adandó alkalommal szólok a legénység egyik tagjának, hogy tartsák szemmel az idegent. Amikor a sorfal végére érünk, Torin fürkészve rám néz.

– Helyesen cselekedtünk, ugye?

Szabad kezemmel megszorítom a karját. – Hát persze. – Pedig már alig várom, hogy vége legyen az estének. Ha lehetne, kihagynám a most következő ünnepséget.

Semmi beleszólásom nem volt az esküvő szervezésébe. Egyáltalán nem akartam, hogy itt tartsuk, a nyári palotában, mélyen az Első-sziget szívében. A hegycsúcson álló komor és elszigetelt kastély nagyon messze van a hajómtól, és ettől sebezhetőnek érzem magam. Nyugtalanító

érzés ez. Nem akartam semmiféle pazar lakomát és tán-
cot, amikor a szigetek lakosai még mindig csak nehezen
tudják megtölteni a gyomrukat. De mindezt valaki más
intézte.

A király.

Ha csak rá gondolok, elfog a harag. Gyűlölöm, hogy
még mindig övé a korona, de mire visszatértem Nyugat-
ról, Torin már alkut kötött az apjával. Torin két választási
lehetőséget adott neki: lemond a trónról vagy megdöntik
a hatalmát. Az örökké gyáva király nem szívesen vette
volna fel a harcot a fiával és az új Viperával, így a hír-
neve és birtoka védelme érdekében beleegyezett, hogy
szép csendben lemond a trónról. De egy feltételt azért
szabott: amíg ezt a házasságot meg nem kötjük, addig ő
marad a trónon, így a királyság és a Vipera szövetségére
hivatkozva mondhat le. A szigetek kedvéért és a továb-
bi vérontást elkerülendő, Torin beleegyezett, de amikor
meghallottam, hogy mit kért a király, szívembe mélyen
beásta magát a gyanú. Nekem egyáltalán nem jön könny-
nyen és magától értetődően, hogy bízzak a királyban,
és tartottam tőle, hogy bármibe beleegyezett volna csak
hogy késleltesse a lemondását, hogy időt nyerjen, és a vé-
gén teljesen kibújjon az egyezés alól. Így nem sokkal az-
után, hogy visszaérkeztem Keletre, meglátogattam, hogy
megsürgessem. Az egész olyan volt, mint a régi szép
időkben.

Az éjszaka kellős közepén az ablakon keresztül mász-
tam be a hálószobájába, hogy igazi lidércnyomásra ébred-
jen. Közöltem vele, hogy az esküvői lakoma alatt bejelenti
a lemondását, és az orra alá dugtam az erről szóló pa-
pírt, hogy írja alá. A szava nekem nem elég; írásban is
látni akartam az egyezséget. Ha pedig visszautasítja? Én
ugyan nem riadok vissza a királyi torok elmetzésétől!

*Elvégre a saját nevelőapámat is megöltem. Nem fogok haboz-
ni, hogy megöljem valaki más apját.*

Ezt aztán megértette, mivel a fenyegetés és az erőszak nyelve az egyetlen, amire hajlandó hallgatni, és megtette, amit kértem. De én még így is nyugtalan vagyok. A király már máskor is elárult, és nem kétséges, hogy újra megpróbálja, ha lehetősége nyílik rá.

A csillagos ég alatt ülve ez az érzés csak erősödik, ahogy elnézem újdonsült apósomat, aki hosszú szálakban tépdesi a csontról a sültmalac húsát.

A király a hat sziget minden fontos emberét meghívta az esküvőre. Itt vannak a távoli rokonok, a kormányzók, a nagyhatalmú kereskedők, a Flotta kapitányai – mind eljöttek, és én örülök ennek, hiszen szemtanúi lesznek, amikor a király lemond a trónról, de nem tehetek róla, azt gyanítom, hogy a király szándékai egészen mások. Az ő szemszögéből nézve az előkelőségek azért vannak itt, hogy lenyűgözze őket gazdagságának pazar bemutatójával. A király szereti, ha csodálják.

Ennek ellenére a hangulat szerencsére barátságos, az udvaroncok sugárzó mosollyal néznek rám, és úgy tűnik, senki sem kifogásolja, hogy a koronaherceg feleségül vette a Viperát.

Végre eljött a beszédek ideje – még egy olyan szertartás, amely során nekem csak hallgatnom kell – és a nyugtalan várakozás miatt kapkodva kezdem szedni a levegőt. Itt a pillanat, hogy a király vagy kiadja a kezéből a szigetek feletti uralmat, vagy újabb bizonyítékot szolgáltatson arra, hogy ugyanolyan megbízhatatlan, mint mindig is volt. Attól tartok, pontosan tudom, mi lesz. És ha rákényszerít, akkor holnap a boldog esküvő minden emléke feledésbe merül. A közöttünk eddig némán dúló hatalmi háború most így vagy úgy, de véget ér, és hogy ez békésen vagy erőszakkal történik, csak a királyon múlik.

Elsőnek a király szólal meg, hazug módon összehord hetet-havat, hogy mennyire örül minden vendégnek, mennyire hálás, hogy eljöttek. Majd a lakomára tereli

a szót, dicsekszik a töméntelen étellel és a pincéjéből előhordott kitűnő borral. De amikor azzal folytatja, mennyire boldog, hogy végre a királyi családot és a Viperát a házasság köteléke egyesíti, a hangszíne megváltozik. Hosszasan taglalja, mennyire szükségtelen bárkinek is kétségbe vonnia a szárazföld és a tenger közötti szövetség létét, amely sosem volt olyan erős, mint most. Az egész inkább hangzik fenyegetésnek, mint örömteli esküvői beszédnek, és a hallgatóság arckifejezéséből ítélve ezt nem csak én gondolom így.

Majd rátér a jövőre, hogy milyen hatalmas is lesz a birodalma. A népet, és az elszenvedett nehézségeiket meg sem említi. Adlerről, a szörnyetegről, aki felnevelt szintén nem szól. Nem beszél a bukásáról, a régi Vipera elestéről és az új felemelkedéséről. Nem dicséri a fiát a Kelet védelmében játszott szerepéért.

És egy szót sem ejt arról, hogy lemond a trónról.

Amikor felemeli a borospoharát, hogy áldást mondjon a köztünk létrejött hosszú és boldog kapcsolatra, egyenesen a képembe mosolyog. Gúnyos tekintete ezer kihívással teli. Ez a mosoly arról árulkodik, hogy a királynak esze ágában sincs lemondani.

Ahogy attól tartottam is.

Kitartóan és mereven bámulom. Mert ha csak egy másodpercig is azt hiszi, hagyom, hogy büntetlenül megúszza mindazt, amit tett, akkor nagyon téved. Megvolt az esélye, és elszalasztotta. A kegyetlen igazság, hogy az aláírt papírral kell követelnem a lemondását, és ha ez nem működik, akkor azt kell tennem, amit már réges-rég meg kellett volna. Meg kell ölnöm a királyt.

Nagy meglepedésemre ő fordítja el elsőnek a tekintetét. Úgy döntök, itt az ideje, hogy emlékeztessem a királyt, kivel áll szemben. Szólásra emelkedem.

Minden oldalról érzem a rosszallást. Nem szokás, hogy egy hercegnő beszéljen az esküvőjén. De én a Vipera vagyok, engem nem lehet elhallgattatni.

– Való igaz, történelmi nap ez a mai – kezdem határozott, tiszta hangon. – Sőt még annál is több. Ez a szövetség egy új kor kezdetét jelenti. Túl hosszú ideje szenvednek már a szigetek magukra hagyva a sok viszontagság közepe. – Itt egy pillanatra elhallgatok. – Ennek mától véget vetünk. Ez az én fogadalmam: mindig küzdeni fogok értetek. A mai naptól kezdve a szárazföld és a tenger ereje a szigetlakóké, és ezek a hatalmak mindenekelőtt titeket szolgálnak. Esküszöm, hogy a béke helyreáll!

Kifogytam a szavakból, kínos csend áll be, és én Torinra pillantok.

A hagyományok megszegését nem beszéltek meg, és arcára kiül a feszültség. De támogatása jeléül feláll, és felemeli a poharát:

– Az új korra!

Ezzel megtöri a bénító varázst, és mindenki csatlakozik a pohárköszöntőhöz.

Most rajtam a sor, hogy ránézzek a királyra, és én is rámosolyogjak. Egy olyan mosollyal, ami azt ígéri, hogy örömmel végzek veled, ha továbbra is a saját feje után megy.

Leülök, és most Torinnak is lehetősége nyílik, hogy beszéljen. A herceg csupa kedves szóval szól népéhez, és megerősíti az ígéretemet, hogy fáradhatatlanul küzdünk azért, hogy véget vessünk a birodalmunkat sújtó sötét napoknak.

De miközben beszél, önkéntelenül is azon gondolkodom, milyen nehéz lesz megtartanom a szigetlakóknak tett fogadalmamat. Mert az az igazság, hogy amióta hazatértem, szüntelenül harcolok, mégis alig van valami eredménye. Az Adler által megkezdett véröntésnek nem könnyű véget vetni, több hírhedt és erőszakos banditacso-

port továbbra is sikeresen elkerül engem és a legénységemet.

Mély levegőt veszek. A nyilvánosság előtt muszáj megőriznem a higgadságomat. Körülnézek a tömegben, próbálom felmérni, milyen hatást értek el a beszédeink.

És megint megpillantom a szertartáson látott idegent. Egészen megfedkeztem róla a király árulása miatti dühömben, de most újra elfog a nyugalanság. A kőfalnak dőlve áll, nem vesz részt a lakomán, és szó sincs róla, hogy tapsolna nekünk. Egyszerűen csak bámul rám. Méghozzá feszülten, szúrósan.

Félrenézek, megmozgatom a lábam, és érzem, hogy a még mindig a csizmámban pihenő tőr éle megnyugtatóan a bőrömhöz nyomódik. Minden létező ösztönöm azt súgja, hogy még az éjszaka vége előtt szükségem lesz rá.

A lakomának *végre* vége, és megszólal a muzsika. Torin a táncparkett közepére kísér, ahol életünkben először együtt táncolunk. A herceg nyilvánvalóan érzi, milyen nyomorult hangulatban vagyok, mert noha szilárdan tart, érintése rendkívül gyengéd, én pedig a vállára hajtom a fejem, és végtelenül örülök, hogy semmiben sem hasonlít az apjához.

A kötelesség azt kívánja, hogy az udvar több tagjával is táncoljak, de végül sikerül kimentenem magam, és elhagyni a táncparkettet. Kétségbeesetten vágyom egy pillanatnyi magányra, ezért az udvar szélére húzódok, keresek egy hatalmas kőoszlopot, ami mögött elrejtőzhetek, és nekitámasztom a homlokomat. Lehunyom a szemem, és azon tűnődöm, hogy vajon valaha is vége lesz-e ennek. Hogy képes leszek-e valaha is eltörölni a szenvedést, mert ha nem...

– Gyönyörű vagy.

Nem hallottam közeledni, de most a nap első őszinte mosolya ül ki az arcomra, ahogy Bronn felé fordulok.

– Köszönöm! Te is.

És valóban az a Kígyók fekete ruhájában, a fejére boruló csuklyával, amely árnyékot vet merengő vonásaira. Két sötét, kifürkészhetetlen szem néz rám a hosszú szempillák függönyén át. Ebben a szép szempárban merültem el oly sok éjszakán át.

Bronn közelebb lép. Az oszlop mindkettőnket eltakar a kíváncsi szemek elől.

Hozzám hajol, és kisimítja a hajamat a homlokomból. Bronn kezének még egy ilyen leheletnyi érintésétől is édes tűz árad szét bennem, és lehunyom a szemem, ahogy visszaemlékszem legutóbbi együttlétünkre. Hogy úgy öleltük egymást, mintha soha többé nem akarnánk elengedni a másikat, noha tudtuk, hogy muszáj, és azon gondolkodtunk, hogy vajon minden csókunk az utolsó lesz-e. A világ minden idejét elloptam volna, csak hogy egy kicsit tovább maradhassak a karjában: két test, két lélek egyé olvadva. Aztán csak sírtam, miután elaludt, és mélyen gyászoltam azt az életet, amelyet sosem élhetünk együtt.

– Minden rendben? Jól vagy?

Elcsukló hangon felnevetek.

– Dehogy! Miért, te jól vagy?

– Nem. De jól leszek.

Olyan közel áll hozzám, hogy érzem lehelete melegét a bőrömön, és a szívem mindjárt hevesebben ver, szinte sikolt a mellkasomban, könyörög, hogy maradjon velem. De már érzem is, ahogy újra távolodni kezd. Egyre nő köztünk a távolság, aminek semmi köze nincs a fizikai közelséghez.

A néhány hónap alatt, amióta elhagytuk a Nyugatot, mindketten minden energiánkat a banditák üldözésére fordítottuk. Közben hordoztuk magunkban a mély bűntudatot, amit afelett éreztünk, hogy elveszítettük szeretett barátainkat, tudván, hogy sokan micsoda árat fizettek a szigetek megmentéséért, s megpróbáltuk azzal tompíta-

ni a gyászunkat, hogy heves harcokba vetettük magunkat, nehogy barátaink halála hiábavaló legyen. A rajtaütések és csaták után, a nagy vérontások után, mindig megkerestük egymást, értékes pillanatokot loptunk magunknak, hogy érezzük az életet, amikor a halál oly szorosan körül vett minket. Vigaszt kerestünk egymás karjában, és noha tudtuk, ez az állapot nem tarthat sokáig, könnyű volt úgy tenni, mintha örökre így maradhatna.

Önző voltam. Nem akartam olyan hamar elveszíteni azután, hogy újra megtaláltam. De most, ahogy itt állok az esküvői ruhámban, és egy olyan férfi után vágyom, aki nem a férjem, immár túl világosan látom, hogy *minden* megváltozott. Ez a házasság darabokra szaggat minket, sebeket nyit, amelyek csak elmérgesednek, és nem gyógyulnak be soha. A folyamat már elkezdődött. A mai nap olyan mélyen vágott Bronnba, mint a legélesebb penge, és a kés az én kezemben volt.

Kicsit elhúzódok tőle, megacélozom magam, hogy megtegyem, ami szükséges.

– Feladatom van a számodra.

Bronn összeráncolja a homlokát.

– Feladat? – Nincs igazán lenyűgözve. Kilesek az oszlop mögül, és a hosszú hajú idegenre mutatok, aki még mindig az árnyékban lapul.

– Derítsd ki, ki az!

Bronn követi a tekintetemet, majd visszanéz rám.

– Torin nem tudja?

Megrázom a fejem.

– Ha nem vendég, akkor nem is tudom, hogyan jutott át az örök között. Nem bízom benne. Mintha kémkedne. Jobban érezném magam, ha követnéd. Ha kivallatnád.

Az aggodalmam valós, de az az igazság, hogy szeretnék távolságot ékelni kettőnk közé, és az, hogy feladatot adok Bronn-nak, a legjobb módja ennek. Rám vetett pil-

lantásából kiolvasható, hogy ezzel teljesen tisztában van. Tudja, hogy így búcsúzom tőle.

Beletelik egy kis időbe, míg válaszol, és amikor megszólal, a hangja ridegebben kong.

– Tekintsd máris elvégzettnek, kapitány. – És aprót biccentve elmegy.

Olyan, mintha minden gyertyát eloltott volna, és még a csillagokat is ellopta volna. Még sosem süllyedtem ilyen sötétségbe, mint most.

Az ünnepség túl sokáig tart, de végül a násznép durva kacagása és trágár tréfái közepette Torint és engem felkísérnek a hálótermünkbe, amely magasan a keleti toronyban vár ránk.

Miután az ajtót könnyörületesen becsukják, Torin nekidől és nagyot fúj, én meg akkorát rúgok az üres éjjeli-edénybe, hogy az átszál a szoba túlsó végébe.

– Az a hazug, csaló, sunyi mocskok! – Képtelen vagyok tovább visszatartani a király iránti dühömet, amely most fékezhetetlen viharoként robban ki belőlem. – Bűzös szájú, rohadt cselszövő!

– Igen, apám tehetséges abban, hogy csalódást okozzon – morogja Torin.

– Képmutató, hátba támadó, álnok varangybálna! Egy percig sem lett volna szabad bízunk benne.

Torin felsóhajt, és megdörzsöli az állát.

– Vagyis, *nekem* nem kellett volna bíznom benne.

Önmagával szembeni elkeseredettsége mérsékli a dühömet.

– Te először a békés utat akartad megpróbálni – rogyok az ágyra tehetetlenül széttárva a karomat. – Helyesen cselekedtél.

Torin mellém ül, és leveszi a csizmáját.

– Tudhattam volna. Apám bármit megtesz, hogy megtartsa a hatalmát.

– Á, az egészről én tehetek. Túl engedékeny voltam, amikor visszatértem.

A harctól kimerülten hagytam, hogy a király biztonságban érezze magát. El kellett volna égetnem a Torinnal kötött megállapodását, azonnali lemondásra kellett volna kényszerítenem. És most a gyengeségem miatt a dolgok majd csúnyán elfajulnak.

Torin hátradől mellettem, és egy pillanatig csak bámuljuk egymást, túl fáradtak vagyunk ahhoz, hogy bármit is mondjunk.

– Ne rágódjunk ezen tovább! – szólal meg végül a herceg. – Adjunk magunknak néhány percet, amit nem mérgez meg a jelenléte! Holnap folytatódhat a küzdelem. Követeljük, hogy megtartsa a szavát, és mondjon le a trónról, ahogy megállapodtunk. Nálad van az okmány, amit aláírt, igaz?

– A szobámban van – bólintok. – De érvelhet úgy, hogy kényszerítő hatásra írta alá.

Torin arcán mindentudó mosoly terül el. – És úgy volt?

– Hát, lehet, hogy gyakoroltam rá egy kis nyomást – vonom meg a vállam.

– Rendben, ha úgy dönt, hogy vitatja az érvényességét, akkor egyszerűen letaszítjuk a trónról. Nálunk van az összes kártya.

És akkor még több harc következik. Amire a szigeteknek semmi szüksége. De a szívem mélyén tudom, hogy erre tartunk. És noha nekem egy cseppet sem fog fájni, ha mindannyiunkat megszabadítom a királytól, kíváncsi vagyok, hogy vajon Torin meddig hajlandó elmenni azért, hogy lerázza az apja igáját. Letaszítani a trónról, az egy dolog. De vajon hagyná-e Torin, hogy megöljem az apját, ha arra kerülne a sor?

– Vicces – mondja Torin, és oldalba bök a könyökével.
– Sok mindent el tudtam képzelni a nászéjszakámról, de azt nem gondoltam volna, hogy az apámról való beszélgetéssel töltöm.

Elmosolyodom.

– Én sem gondoltam volna. Ennél sokkal fontosabb dolgunk is van.

– Az alvás – mondjuk egyszerre, és jó érzés ezen együtt nevetni a nap fáradalmi után.

Torin segít kibontani a fűzőmet, de elfordul, amíg kibújok a ruhámból, és felveszem a hálóingemet. Amikor ágyba bújik, mellé húzódóm, és megfogom a kezét.

– Szomorú – mondja –, hogy rajtunk kívül senki sem tudja, milyen fontos is ez a mai nap. Létrejött a Kelet és a Nyugat egyesülése. Az új uralom kezdete. A mi uralmunk kezdete.

Ekkor kellemetlenül elszorul a gyomrom. A Nyugat iránti kötelességemre irányuló emlékeztetést nem szívesen hallom. Hiszen még a Keletnek is alig vagyok képes segíteni.

– Nem mi vagyunk az egyetlenek – mondom halkan.
– Bronn és Sharpe is tudja. – Mindjárt meg is bánom a szavaimat, ahogy meglátom, micsoda fájdalom költözik Torin tekintetébe.

– Megértik, miért kellett végigcsinálni ezt a napot – mondja.

Bocsánatkérően rámosolygok, nem akarom, hogy átragadjon rá a saját nyomorúságos bánatom. Torin jövőbeli reményei mintegy egyensúlyozzák az én jövő miatti félelmeimet, és épp ezért van szükségünk egymásra. Kiegészítjük egymást.

– Meg tudjuk csinálni – folytatja, és megszorítja a kezemet. – Sikerülni fog.

Közelebb hajlok hozzá, és megcsókolom a homlokát.
– Tudom.

– Jó éjszakát, feleségem, – mondja szeretettel csillogó szemmel.

– Szép álmokat, férjem!

Irigykedve nézem, milyen gyorsan elragadja az álom. Bár a kimerültség egészen a csontomig hatol, még sokáig éberem fekszem, a gondolatok vadul kergetik egymást a fejemben. A szobában nehéz, fullasztó a levegő, és úgy érzem, mintha a falak agyon akarnának nyomni. Felkelek Torin mellől, a hitvesi ágyból, az ablakhoz lépek és kinyitom, mert kétségbeesetten vágyom a friss levegőre. Olyan érzés, mintha az éjszaka összeszorítaná a mellkasomat, és nem tudok lélegezni. Ki kell mennem innen! Nem bajlódom az öltözködéssel, csak magamra kapom a köpenyemet, és visszacsúsztatom a törömet a csizmaszárba.

Amikor megjelenek az ajtóban, három meglepett őr néz fel rám. Felemelem a kezem, nehogy megszólaljanak.

– A herceg alszik – mondom, és nem veszek tudomást róla, hogy jelentőségteljesen összenéznek. – Néhány dolgot a másik szobámban hagytam, át akarok menni értük.

– Engedd meg, hogy elkísérjelek – áll fel Braydon, majd mintegy utólagosan hozzáteszi: – Felség.

– Nem szükséges. Magam is odatalálok.

– Ragaszkodom hozzá.

– Rendben, ha muszáj.

Ajánlatában nincs semmi irántam való aggodás, kizárólag bizalmatlanság. Átmegyünk a váron; egyetlen fényforrásunk a kezemben tartott gyertya fénye. A szobám meglehetősen messze van, a nyugati toronyban, és útközben Braydon végig néhány lépéssel mögöttem halad. Érzem, ahogy a tekintete a hátamba fúródik.

Amikor végre az ajtóhoz érünk, odafordulok hozzá. – Meglehet, az éjszaka hátralévő részét már itt töltöm. Nem óhajtom zavarni a férjemet. Köszönöm, Braydon.

A testőr láthatóan nem örül, hogy el kell köszönnie tőlem, de nem tehet mást. Fagyosan jó éjszakát kíván,

és végre magamra maradok. A csönd balzsamként hat zaklatott lelkemre. Életem nagy részét elszigeteltségben éltem le, így most a sok ember társaságában töltött órák után szinte égetően vágyom a magányra.

Keresztülmegyek a szobán, de közben megállok az íróasztalom mellett, hogy ellenőrizsem nem nyúlt senki a lezárt fiókhoz. Elégedetten látom, hogy a király által aláírt okmány biztonságban van, és kitárom az erkélyajtót, hogy nagyot kortyoljak a hajnali hideg levegőből. A holdfény beragyogja a kastélyt, megvilágítja a finom éjszakai virágokat, amelyek csillagként tűnnek fel mellettem a kőfalon, és egy pillanatra megengedem magamnak, hogy elhiggyem, minden a helyére kerül, minden rendben lesz, ahogy reméljük.

Nem sok nyugalmat éreztem, mióta elhagytam a Nyugatot. És ez nem csak a harc miatt van. A lelkemben csendesen növekszik az elégedetlenség, mint valami gyom. Nem tudom, miért, vagy mi ez, de kúszik, mászik, kígyózik bennem, elterül és fojtogat. Talán csak az új élethez való alkalmazkodás miatt. Vagy talán csalódottság mar. De mindig ott motoszkál bennem állandó emlékeztetőül, hogy valami nincs rendben.

Hirtelen éles szél támad, és meglebbenti a köpenyemet. A hideg belemar a bőrömbe, és ahogy kisimítom a hajamat az arcomból, váratlan mozgás ragadja meg a figyelmemet. Kissé előrehajolok, és megpróbálom beazonosítani, mi lehet.

A keleti torony borostyánnal borított falán egy fekete ruhát viselő alak kúszik. A holdfény megvillan a fogai között tartott penge élén, ő pedig sebesen halad felfelé. Biztos nem barátságos szándékkal kúszik fel a tornyon.

Abban a toronyban csak egyetlen ember alszik: Torin, – így egy percre sem habozok. Magam is olyan hangtalanul mozogva, mint a betolakodó, leveszem a köpenyemet, és kihúzom a tőrömet a csizmaszárból, majd fellépek

az erkélykorlátra, és keresek a várfalon egy kiszögellést, amin megtámaszthatom a lábam. A palotán keresztülfutni túl sokáig tartana, ez az egyetlen módja, hogy időben a betolakodóhoz érjek.

A kezem könnyedén siklik az ősi köveken, és a dolog sürgősségétől a vér úgy lüktet a testemben, hogy még az ujjhegyeim is bizseregnek tőle. A penge éle a nyelvembe nyomódik, a hátamon folyik az izzadság. Megtiltom magamnak, hogy az alattam lévő mélységre gondoljak. Egyetlen gondolat dübörög az agyamban.

Siess!

A távolság egyre csökken közöttünk, de a betolakodó eltűnik a szemem előtt, amint az ablakon át bemászik a hálósobába, amelyet az imént elhagytam. Sietésre ösztökélem magam. Ha nem érek oda hamar, már késő lesz. Amikor elég közel vagyok, elrugaszodom a faltól, és az ablakpárkány felé ugrok. Épp hogy elérem, és egy pillanatilag bizonytalanul függök ott. Aztán sikerül bekecmergennem a szobába.

Mielőtt a szemem alkalmazkodhatna a homályhoz, valaki megragadja a hajamat, és a falhoz csapja fejemet. Fájdalom hasít a koponyámba, és a kés kiesik a fogaim közül, ahogy levegőért kapkodok. A betolakodó tudta, hogy követik.

Felém vág a késével, a gyomrom irányába céloz, de én már magamhoz tértem, és keményen a karjára csapok az öklömmel, így most ő ejti el a kését.

Nem várom meg, hogy összeszedje magát, nagy erővel állon vágom, amitől elveszti az egyensúlyát, és hátratántorodik. De a következő ütésem előtt már kitér, sőt sikerül bevinnie a sajátját, és a fájdalom robbanásszerűen sugárzik szét a vállamban.

Bárcsak ne lenne olyan sötét, mert csak azt látom, hogy a beható maszkot visel, ami a száját és az orrát is eltakarja, a csuklyája meg elfedi a haját. Tudni akarom, hogy

ki elég bátor ahhoz, hogy ilyen pimaszul belopakodjon a herceg szobájába. Előrenyúlok, remélve, hogy sikerül lekapnom róla a maszkot, de megint kitér előlem. Gyors, és úgy tűnik, már azelőtt tudja, mit tervezek, mielőtt megtenném, mert minden mozdulatom elöl képes kitérni.

Ügyes harcos.

De én még ügyesebb vagyok.

Taktikát váltva hasba rúgom, és ezzel kibillentem az egyensúlyából. Ennyi előny nekem elég is, és így már képes vagyok olyan ütések bevenni, amiket nagyon is megérez: egyet az arcára, egyet a bordáira. Ahogy folytatjuk néma táncunkat, a holdfényben megvillan feltűnő, borostyánszín szeme, amely csak úgy lángol a félelemtől.

– Ki vagy? – Mindenképp tudni akarom.

Válaszul a nyakam felé kap, megpróbálja összezúzni a csontjaimat. Sikerül megragadnom a csuklóját, mielőtt még kárt tehetne bennem, és egy pillanatra megdermedünk.

Csak egy dolgot tehetek: nagy erővel lefejelem. A fájdalomtól meginog, és én nagyot rúgok belé. Eltántorodik, és az ágyra zuhan, ahol Torin – a veszélyt nem is sejtve – alszik.

De az ágyra zuhanó bérgyilkos súlya elég, hogy felébressze, és a herceg álomittasan felül. – Marianne? – Még félig alszik.

A támadó nem tért magához teljesen a lefejelés után, de kábasága nem tart sokáig. Igyekezni kell. Odarohanok, ahol a töröm még mindig a padlón hever, felkapom, és közvetlenül a férfi szívére célozva teljes erőből elhajítom.

Csakhogy ő két tenyere közé zárva elkapja a pengét.

Ez az ügyesség, ez a hihetetlen reflex egy pillanatra teljesen lenyűgöz, és mielőtt magamhoz térhetnék, a bérgyilkos megfordul, és törömet nagy erővel Torin mellkasába döfi.

Elakad a lélegzetem, mintha legalábbis én kaptam volna halálos sebet. A támadó felé rontok, aki már rohan is a másik ablakhoz, és nekem választanom kell: vagy őt üldözöm, vagy Torinon segítek.

Átkozódva Torinhoz futok. A vére már csatakosra átáztatta a lepedőt.

Már teljesen ébren van, de értetlenül néz, ahogy magamhoz ölelem.

– Marianne?

Kezét a mellkasára szorítja, de én finoman elhúzódom, hogy lássam, mennyire súlyos a sebe.

– Minden rendben lesz, csak hadd nézzem meg – mondom, amilyen nyugodtan csak tudom, noha egész lényemet elárasztja a pánik. A kés nem találta el a szívét, de a herceg sok vért veszített.

Csíkokat hasítok a lepedőből, és elkezdem felitatni vele a vért a melléről.

– Nincs semmi, amit ne tudnék rendbe hozni – mondom elővéve a legbátorítóbb mosolyomat, de rá kell ébrednem, hogy a herceg szeme lecsukódik, ahogy lassan elveszíti az öntudatát. – Ne, ne! Maradj ébren! – És üvöltve hívom az öröket, mert képtelen vagyok elnyomni a bennem feltörő félelem hullámát.

– Segítség! Segítsetek már! Torin, nézz rám! – A legparancsolóbb hangomon szólok, mintha azt akarnám, hogy dacoljon velem, ha mer. – Nem halhatsz meg, érted? Halasz engem? Ne merészelj meghalni!

Látom, ahogy küzd, de az is látszik, hogy vesztésre áll, és amikor megpróbál felém nyúlni, alig képes felemelni a kezét, majd visszaejti az ágyra.

Varázslattal megmenthetném.

A gondolat szinte a semmiből tör fel. Amióta hátat fordítottam a Nyugatnak, nem engedtem meg magamnak, hogy a varázslásra gondoljak. De kétségbe vagyok esve. Vajon képes lennék-e ismét előhívni azokat a rejtett erőket, hogy megmentsem Torint?

Az ajtó kivágódik és az épp csak formálódó gondolat szertefoszlik, az örök meg tátott szájjal bámulják az eléjük táruló jelenetet.

– Hívjátok a füvesembert! – kiáltok rájuk dühödten, mert felháborít a tétlenségük, és persze az enyém is. – És riadóztassátok a várat! A betolakodó nem juthatott messzire.

Az egyik fiatalabb őr gyilkosságot kiáltva elrohan, hogy részeg álmából felrázza a kastélyt. Egy másik hozzánk siet, és még a nagy ijedelemben is látom, mennyire gyanakvóan tekint a helyzetre.

– Add ide azt az üveget a komód tetejéről! – parancsolom. Aránylag gyenge frissítő szer van benne, és nem olyasmi, amit valaha is használnék egy ilyen súlyos sebre, de a semminél jobb, és Torin ideje egyre csak fogy.

Az őr nem mozdul. Csak bámul rám, és ekkor jövök rá, hogy az ő szemében ez az egész milyen más megvilágításban van.

Ott az ifjú feleség véráztatta hálóingben, és újsütetű férje mellkasából az ő késének a nyele mered ki.

– Légy szíves! – Ezúttal igyekszem valamivel szelídebben szólni hozzá. – A herceg haldoklik. Segíts, hogy segíthessek neki.

Egy pillanatig reménytelennek tűnik a dolog, de talán megérezte a kétségbeesésemet, mert odamegy a fiókos szekrényhez, és felveszi a gyógyszeres üveget.

– Köszönöm! – lélegzek fel.

De ahogy kinyújtja a kezét, hogy átadja, éles hang hásít a levegőbe.

– Ne merészd odaadni a gyilkosnak azt a mérget!

Az őr sunyin elhátrál tőlem, és fejet hajt a szobába lépő király előtt, és a szívem elszorul, amikor látom, hogy Braydon is vele van. Nyilvánvaló, hogy azonnal a királyért ment, amint látta, hogy mi történt.

– Vigyétek el a fiam mellől! – parancsolja a király.

Braydon és a másik őr felém indul.

– Ha innen elveszem a kezem, pillanatok alatt elvérzik – figyelmeztetem őket, mire habozva megállnak. Torin arca ijesztő színt öltött, és nem nehéz elhinniük, hogy a hercegük a halál szélén jár.

– Te ott! – mutat a király az idősebb őrré. – Vedd át a helyét!

Az őr idegesen nagyot nyel, én pedig a megfelelő helyre tapasztom a kezét.

– Itt nyomd erősen. Nehogy elengedd! – A parancsom fenyegető. Torin élete múlik rajta.

Braydon megragadja a karomat, és felránt az ágyról.

– Nem én tettem – mondom a királynak. – És meg tudom menteni az életet, ha hagyjátok.

A király úgy tesz, mintha meg sem hallana, és Braydonhoz fordul.

– Azt mondod, a nyugati szárnyba kísérted, és ott hagytad?

– Igen, felség. Biztosan az ablakon mászott be.

– A betolakodót követtem! Azon az ablakon menekült el – mutatok a szemközti falra, ahol a kitárt ablakszárny még mindig lengedezik az éjszakai szellőben. – Még elkaphatnátok! – A király pillantása mindent elárul. Eszükben sincs, hogy más után kutassanak. Megvan a gyanúsítottjuk.

– Fogd el ezt az árulót!

Braydon durván egymáshoz rántja a két kezem, és megbilincsel. Nem ellenkezem, de csak azért, mert semmiképp nem akarom, hogy az őr elmozduljon Torin oldaláról. Egyelőre hagyom, hogy letartóztassanak, ha ez Torin életben maradásának az ára.

Megérkezik a király füvesembere is, de a látványa cseppet sem enyhíti a félelmemet. A reszketeg vénember aggasztóan elhanyagolt külsejű, és félig még szinte alszik, de a herceg látványa mintha kissé felrázná, és királyi betegéhez siet.

– Tégy ezüstrügyet és lápi csalánt is a gyógyfőzetbe – mondom neki, miközben kirángatnak a szobából. – És szórj bele egy kis peronoszpóraport is.

Kétlem, hogy meghallgatná a tanácsomat, de nem bírom a vén gyógyító ócska szereiben. A legtöbbje hasznavehetetlen. Torinnak nem sokkal több esélye van a túlélésre az ő ápolása mellett, mintha senki sem kezelné.

Braydonhoz még öt katona csatlakozik, hogy elkísérjenek, és a körülmények ellenére ez némi elégedettséggel tölt el. Ezek szerint nem felejtették el, hogy ki vagyok. Nem akármilyen kis fruska, aki történetesen a hercegük felesége lett, hanem a Vipera. Félhetnek is! Ha akarnám, perceken belül végezhetnék minddel. Szerencséjükre nem akarom, hogy meghaljanak. Meghagyom az életüket. Addig nem megyek el innen, amíg biztos nem leszek benne, hogy Torin helyrejön.

A kazamatákba visznek, és bedobnak egy hideg cellába. A nyári kastélyt nem gyakran használják, így a kazamaták legtöbbje üres, és érkezésemnek csak néhány cellaszomszéd a tanúja. Ezt megkönnyebbülve veszem tudomásul, mivel az utóbbi időben a legtöbb foglyot én ejtettem a szigeteken.

Amikor Braydon rákattintja a lakatot a láncra, megragadom a karját. – Nem én tettem – mondom neki. – És a tettes még mindig itt jár valahol. Lehet, hogy vissza-

jön. Bármit is gondolsz rólam, ígérd meg, hogy megóvod Torint!

Braydon kitepi magát a szorításomból, és arcon köp. – Ringyó Vipera! Ezért lógni fogsz! – A sértést rezzenéstelenül tűröm, de tombol bennem a düh.

Amikor magamra maradok a cellámban, nekilátok, hogy felmérjem a helyzetemet. Ahogy a vékony hálóingben vacogok, lassan ráébredek, micsoda súlya van a törtéteknek.

Valaki megpróbálta megölni Torint. Méghozzá egy roppant ügyes gyilkos. És a király rám akarja kenni a bűntényt.

Leülök.

Nagy a baj. Méghozzá minden létező szempontból. Ki akarná Torin halálát? Kinek lenne haszna belőle? A legnyilvánvalóbb személy a király, de minden hibája ellenére sem hiszem el, hogy képes lenne ilyesmire. Megöletni a saját fiát? De ha nem ő, akkor ki? Nem ismertem fel a bérgyilkost, de lehetséges, hogy összedolgozott az esti ünnepségen felbukkanó sötét alakkal.

Viszont a három órön kívül senki sem tudta, és nem is volt oka feltételezni, hogy én nem voltam a hálószobában a férjemmel. A tudat, hogy a Viperával kell szembenéznie, a legtöbb embert egész biztosan arra készítetné, hogy kétszer is meggondoljon egy ilyen kísérletet. Hacsak a bérgyilkos nem engem akart elintézni. Egy percig sem kétlem, hogy többen kívánnák az én halálomat, mint Torinét.

A banditák ellen vívott irtóhadjárat véres és brutális. A céloom mindig az volt – és az is marad –, hogy foglyul ejtsem és bíróság elé állítsam őket a bűneikért, de az az igazság, hogy készek életre-halálra menő harcot vívni, a legénységem pedig a szigetek legjobb harcosaiból áll. Bár elvesztettem néhány Kígyót, a mi veszteségeink össze sem hasonlíthatóak azzal, amit a banditáknak kellett

elszenvedniük. És noha a legénységem lelkesen ünnepli a győzelmeinket, én magam nyugtalan és bizonytalan maradok. Bronn azt mondja, azért, mert még mindig attól félek, hogy olyanná válok, mint Adler, de valójában többről van szó: arról, hogy ez nem egészen az az igazságtétel, amit elképzeltem.

Ettől függetlenül még mindig sok banditát kell elkapnunk, köztük a leghalásosabb és leghírhedettebb bandát, amelynek egy Karn nevű brutális vadállat a vezére. Eddig mindig sikerült kitérniük előlünk, valahányszor üldözőbe vettük őket. Rettegésben tartják az embereket. Velük szemben a legnagyobb eredményünk, hogy egyszer felfedeztük az egyik rejtett fegyverraktárukat, és lefoglaltuk magunknak. Nem nehéz elképzelni, hogy Karn küldene valakit, hogy megöljön – biztos vagyok benne, hogy örülne, ha az övé lehetne a Vipera titulus – de azt már sokkal nehezebb elhinni, hogy bármelyik embere is elég képzett és gyakorlott lenne ahhoz, hogy úgy elkapjon egy repülő pengét, mint ez az orgyilkos tette.

A hátamat a falnak támasztva, lassan lecsúszom a hideg földre, és lábammal idegesen dobolok a padlón, miközben próbálok nem gondolni Torinra. Időben ért-e hozzá a füvesember? Vagy már mindennek vége? A fejem a tenyerembe temetem, és a könnyeimet nyeldesem. Grace-t – aki ha vér szerint nem is volt testvérem, én annak tekintettem – már elvesztettem. Nem veszíthetem el most még Torint is!

Varázsolnom kellett volna, hogy segítsek rajta? Képes lettem volna rá? Mióta eljöttem Esthertől és a Nyolcadik-szigetről, nem volt időm gondolkodni ezen a képességeimen, és a lehetőségeken, amelyekről lemondtam, amikor visszautasítottam az ajánlatát, hogy kitanít a mágia tudományára. Vagy lehet, hogy egyszerűen nem engedtem meg magamnak, hogy gondolkodjam rajta. Úgy határoztam, hogy elhagyom a Nyugatot, és inkább minden erőm-

mel a Kelet békéjének a megteremtésére összpontosítok. És ebben a küzdelemben nincs helye a varázslatnak. Lényemnek ezt a részét eltemettem, elnyomtam a vad, fékezhetetlen erőt, amelytől annyira félek, és amelyre ugyanakkor annyira vágyom.

Kétségbeesésemben a fejemet a falba verem, hátha így megszabadulhatok ezektől az őrjítő gondolatoktól.

A varázslat használatára való készítenem igenis egyszerűen ostobaság volt. Azt sem tudtam volna, hol kezdem. Ez a kegyetlen igazság mélyen rágja a bensőmet. Ha megengedtem volna Esthernek, hogy tanítson, vajon meg tudtam volna gyógyítani Torint?

Erre nincs válasz. Várnom kell, mást nem tehetek. Addig nem lépek, amíg nem tudom, hogy Torin biztosan életben marad-e.

Hajnaltájban közelgő léptek zaját hallom.

Látogatóm látványától megdobbban a szívem, de nem mozdulok.

– Öt percet kaptok – mondja a börtönőr, majd magunkra hagy.

Akkor a rácsajtóhoz rohanok, és a rudak között megragadom Sharpe kezét.

– Hogy van?

– Él – szorítja meg Sharpe erősen a kezem. – Egyelőre.

Megkönnyebbülésem szinte kézzel fogható. – Hála az égnek!

De Sharpe a fejét csóválja.

– Eszméletlen, Marianne. Nem tér magához.

– Ne aggódj, az nem baj. A testének pihenésre van szüksége, valószínűleg a füvesember adott neki valami altatószert. – Érzem, ahogy az éjszaka nyomasztó súlya felemelkedik, megkönnyebbülök és szeretném megnyugtanni Sharpe-ot, hogy most már minden rendben lesz.

De ő továbbra is komoran néz, és csak a fejét csóválja.

– Nem érted – mondja. – Biztos vagyok benne, hogy a gyógyító szándékosan *altatja*. De nem csak azért, hogy meggyógyuljon.

És végre rájövök, hogy mire gondol Sharpe.

– Nem akarják, hogy Torin bizonyítsa az ártatlanságomat.

Sharpe lehajtja a fejét.

– Szívből sajnálom. A király azt akarja, hogy azonnal megkezdjék a tárgyalást. Hiszen most minden fontos tanácsadó itt van, az esküvő miatt. Minden szövetségese a rendelkezésére áll. Arra készül, hogy megszabaduljon tőled.

Nem mondhatnám, hogy ez meglep.

– Van még valami más is – folytatja Sharpe. – Átkutatatta a szobádat. – Az ujjai megfeszülnek az enyémeiken.

– Elvette az okmányt, igaz? – Egészen természetes, hogy a király meg akarja semmisíteni az iratot, ami bizonyítja, hogy hajlandó lett volna átadni a trónt Torinnak.

– A királynak nem érdeke, hogy életben maradj, Marianne – bólint Sharpe.

Persze hogy nem. De mit kezd a fiával?

– És Torinnal mi lesz?

– Nem tudom – Sharpe hangja elcsuklik az aggodalomtól. – Talán reméli, hogy nélküled Torin már nem fenyegető rá nézve. Talán majd hagyja, hogy felébresszék, ha...

– Ha én már nem élek.

– Nagyon félted a herceget – mondja Sharpe. – De nem hiszem, hogy a király megöletné.

Ennek ellenére mégis arra gyanakszom, hogy épp ezzel próbálkozott.

– Ugye tudod, hogy nem én tettem? – Ezt alig hallható suttogással kérdezem. Sharpe válasza mindennél többet számít.

– Nem jöttem volna ide, ha egy pillanatra is azt gondolnám, hogy tetted. – És még egy alig észrevehető, halvány

mosolyt is küld felém – hónapok óta az elsőt –, amit ha a barátság és a vigasz jelének szánt, akkor elérte a célját.

– Köszönöm!

– Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy segítek neked – mondja aztán, de mindketten tudjuk, hogy szinte semmit sem lehet tenni.

– Sharpe, tudnál üzeni a legénységemnek? Fogalmam sincs, hogyan reagálnak erre, de mondd meg nekik, hogy maradjanak nyugton. Más sem hiányzik a szigeteknek, mint hogy a szövetségekötés másnapján hadat üzenjünk a királynak.

A börtönőr visszatér, így Sharpe csak bólint. – Vigyázz magadra! – mondja, és még utoljára megszorítja a kezem, aztán elengedi.

– Vigyázz rá! – kiáltom utána, ahogy megfordul és megindul. Aztán végleg eltűnik a szemem elől, és én újra magamra maradok.

A vérem szinte forr a dühtől. Létezhet ez? Lehetséges, hogy a király felbérelt valakit, hogy meggyilkolja Torint csak azért, hogy megőrizze a hatalmát? Hiszen csak anynyi kellett, hogy Braydon odabólintson, jelezve, nem vagyok a szobában, a király máris küldhette a bérgyilkost, hogy gondoskodjon róla, ne legyen senki, aki lemondásra kényszerítené. Vagy mindkettőnk el akart volna tenni láb alól? Ez volt a szándéka? Hogy a nászágyunkat a ravatalunkká változtassa?

A nap hátralévő részében más már nem jön hozzám. Ételt és italt sem hoznak, és másnap reggelre világossá válik, hogy ilyesmi nincs is szándékukban. Talán ez a király taktikája. Hogy kiéheztet és legyengít. Csakhogy elfelejti, hogy hónapok óta szűkös fejadagon élek. Ahogy a legtöbben a szigetlakók közül. Jóval nagyobb mennyiségű készletek fölött rendelkezik, mint amennyi tisztességgel járna neki, és míg mi, többiek hozzászoktunk ahhoz, nagyon kevéssel is beérjük, addig ő rendszeresen degeszre tömi a ha-

sát. Én könnyen elviselek akár egy több napos böjtölést is. Nem először fordul velem elő. Ami pedig a magányt illeti, az az igazság, majd hogynem szívesebben vagyok egyedül.

A börtönfal repedésein keresztül négyszer látom felkelni és lenyugodni a holdat, amikor lépéseket hallok. A börtönőr közeledik, három másik foglár kíséretében. A tekintetükkel szinte majd felfalnak, és ebből azonnal tudom, hogy miért jöttek, és noha fáradt vagyok, rettentés harag önt el.

Nem mozdulok ki a sarokból, ahol az elmúlt két napban összekuporodva ültem, így őrizve meg a legtöbbet saját testem melegéből és úgy figyelem, ahogy bejönnek a cellámba, majd bezárják maguk mögött az ajtót.

Akkor sem szólok egy szót sem, amikor talpra rángatnak, és körözni kezdenek körülöttem, mintha valami játékszer lennék, amivel szórakozhatnak.

A kezemen még mindig rajta a bilincs és ez vakmerővé teszi a férfiakat. Azt hiszik, hogy tehetetlen vagyok, és egyre közelebb húzódnak hozzám.

A börtönőr szólal meg először.

– Most aztán már nem vagy olyan nagy vagány, mi? Mert nincsenek itt az embereid, hogy erősnek tűnj, és vigyázzanak rád.

– Pedig nem ártana, hogy vigyázzanak rád – mondja egy másik.

A legfiatalabb ekkor kinyújtja a kezét, elkapja az államát, és magához húz, hogy egészen közelről vizsgálja meg az arcom.

– Csak egy kislány ez – mondja meglepetten és kissé megkönnyebbülve. Talán az életkorom és az, hogy nő vagyok, megnyugtató, azt gondolja, biztosan nem árthatok neki, akkor sem, ha én vagyok a Vipera. Talán azt hiszi, csalással vagy hazugsággal érdemeltem ki a címet. Mintha ezt a címet bárki megkaphatná. Vagy talán egyszerűen csak azt hiszi, fűvel-fával lefeküdtem, hogy megszerezze.

– Kérlek – mondom halkán, mintegy rájátszva a gyengeségemre és sebezhetőségemre –, ne bántsatok!

Felröhögnek, és a börtönőr közelebb lép hozzám. – A könyörgésnek nincs értelme – és a hangjából hirtelen eltűnik minden vicces felhang.

Felemelem a fejem, hogy a tekintetem találkozzon az övével, és amikor újra megszólalok, a hangomban már nyoma sincs gyengeségnek. – Én nem könyörögtem, hanem figyelmeztettelek.

És már mozdulok is, mielőtt esélyük lenne rá, hogy ők kezdeményezzenek. Tenyeremmel keményen a börtönőr homlokára csapok, mire hátratántorodik. Kihaszorítva pillanatnyi kábaságát megpördülök, hogy kitérjek a jobbomon álló őr ütése elől, és hatalmas erővel lesújtok a balomon álló férfi mellkasára. Az ütés erejét csak növeli a csuklómon lévő bilincs, és az őr megrepedt szegycsonttal, a fájdalomtól üvöltve rogy le a padlóra.

A másik kettő újra rám ront. A börtönőrrre vetem magam, megbilincsel kezemet a feje fölé emelem, majd rátámaszkodom, és a testét mintegy támasztékként használva felemelkedem úgy, hogy a másik foglárt keményen torkon tudjam rúgni, amitől az eszméletét veszti. A börtönőr számára mindez túl gyorsan történik ahhoz, hogy egyáltalán fel tudja fogni, mi a helyzet, én pedig máris a háta mögé kerülök, a bilincsláncot a nyakára szorítom, és teljes erőmmel magam felé húzom. Vadul csapkod, vergődik, remélve, hogy valahogy sikerül elkapnia, de én egyre erősebben húzom a láncot, amíg már nem kap levegőt és elájul.

Már csak a legfiatalabb őr marad, aki behúzódtott a legtávolabbi sarokba, és úgy néz ki, mindjárt bevizel ijedtében.

Elengedem a magatehetetlen testet, az őr a földre rogy, én meg a fiúhoz lépek, a gallérjánál fogva megragadom, és nagy erővel a falhoz csapom.

– Mondd meg a királynak, hogy még mindig túlságosan alábecsül – mondom olyan mély torokhangon, hogy

inkább hangzik állati morgásnak, mint emberi beszédnek. – Mondd meg neki, ha legközelebb még egy férfit küld a cellámba, azt holtan viszik ki innen. Megértetted?

A fiatal őr bólint, a homlokán nagy cseppekben csorog az izzadság.

– Helyes – engedem el. – Most pedig takarítsd el innen ezeket a disznókat!

Törött Szegycsont már amúgy is kúszik az ajtó felé, a fiú pedig kivonszolja a másik két eszméletlen testet, és kis híján elfelejti bezárni a cellámat, nagy igyekezetében, hogy minél távolabb kerüljön tőlem.

Csak miután elmennek, és a vérem kissé lecsillapodik, kezdem érezni, hogy valamim keservesen fáj. A küzdelem során valahogy sikerült kifecamítanom a vállamat, amire a bérgyilkos rávágott.

A fenébe!

Helyre kell tennem.

A tenyeremet a falnak támasztom, nagy levegőt veszek, aztán erőteljesen a megfelelő pozícióba fordulok, és a csontot visszatolom a helyére.

Egy pillanatra elveszítem az eszméletemet, és a padlón térek magamhoz. Vacogok, és mindenem fáj, de sikerült helyre tennem a vállamat. Annyira kimerültem, hogy nem is erőlködöm a felállással. De nem hiába szenvedtem el a kegyetlen fájdalmat. A verekedés zűrzavarában ellop-tam a cellakulcsot a börtönőr övéről anélkül, hogy a fiatal őr észrevette volna, és még csak nem is kell messzire nyújtózkodnom, hogy elrejtsem a fal egyik repedésében.

Nem hiszem, hogy az őrök újra megpróbálnának egy ilyen támadást, de a harciasságom aligha tette valószínűbbé, hogy enni meg inni adjanak nekem.

Minden bizonnyal nem hagyják büntetlenül, hogy ilyen csúfosan elintéztem őket, így számíthatok rá, hogy addig éhezhetnek, amíg a király úgy nem dönt, hogy újra lép.

És ha arra sor kerül, akkor készen fogok állni.